

Sygn. akt III AUa 759/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz (spr.)
Sędziowie:	SA Barbara Hejwowska SA Elżbieta Czaja
Protokolant: protokolant sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2016 r. w Lublinie

sprawy S. K.

z udziałem następców prawnych M. K., K. K. (1) i K. K. (2)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 19 marca 2015 r. sygn. akt VI U 772/14

oddala apelację.

Barbara Hejwowska Małgorzata Rokicka-Radoniewicz Elżbieta Czaja

III AUa 759/15

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. decyzją z dnia 21 maja 2014 roku odmówił S. K. przyznania prawa do emerytury, ponieważ wnioskodawca nie udowodnił podstawowej przesłanki wymaganej ustawą a stanowiącą warunek nabycia prawa do świadczenia emerytalnego tj. 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia od dnia 4 października 1971 roku do dnia 23 października 1973 roku, od dnia 27 października 1975 roku do dnia 28 lutego 1979 roku i od dnia 1 lipca 1979 roku

do dnia 30 września 1990 roku na podstawie świadectw pracy z dnia 30 listopada 2006 roku wydanych przez (...) Spółdzielnię Pracy (...) w R. na stanowisku „spawacz – blacharz karoseryjny”, ponieważ wskazany charakter pracy nie został określony ściśle według wykazu, działu i pozycji rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku oraz nie jest zgodne z zarządzeniem resortowym.

Od tej decyzji odwołanie do Sądu Okręgowego w Radomiu wniósł S. K., wnosząc o zmianę decyzji i ustalenie prawa do dochodzonego świadczenia. W uzasadnieniu wskazał, że w okresie od dnia 4 października 1971 roku do dnia 23 października 1973 roku, od dnia 27 października 1975 roku do dnia 28 lutego 1979 roku i od dnia 1 lipca 1979 roku do dnia 30 września 1990 roku pracował w warunkach szczególnych w (...) Spółdzielni Pracy (...) w R. – co potwierdzają wystawione przez zakład pracy świadectwa pracy, wykonując prace na stanowisku spawacza, która polegała na spawaniu gazowym m.in. blach samochodowych.

Sąd Okręgowy w Radomiu wyrokiem z dnia 19 marca 2015 roku zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał S. K. prawo do emerytury od dnia 23 maja 2014 roku. Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca S. K., urodzony (...), złożył w dniu 7 maja 2014 roku wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Organ rentowy uznał za udowodniony łączny staż ubezpieczeniowy wynoszący na dzień 1 stycznia 1999 roku 28 lat, 9 miesięcy i 25 dni, natomiast nie uwzględniono zatrudnienia w warunkach szczególnych w okresach od dnia 4 października 1971 roku do dnia 23 października 1973 roku, od dnia 27 października 1975 roku do dnia 28 lutego 1979 roku i od dnia 1 lipca 1979 roku do dnia 30 września 1990 roku na podstawie świadectw wystawionych przez (...) Spółdzielnię Pracy (...) w R. z dnia 30 listopada 2006 roku, ponieważ świadectwa nie zawierają charakterów wykonywanej pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze określonych ściśle według wykazu, działu i pozycji rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, jak również podane stanowiska „spawacz-blacharz” nie są zgodne ze stanowiskiem wymienionym w wykazie A, dziale XIV, poz. 12 pkt 3 Uchwały nr 80 Zarządu Centralnego Związku (...) z dnia 30 czerwca 1983 roku.

S. K. z dniem 4 października 1971 roku został zatrudniony w (...) w R. (po przekształceniu (...) Spółdzielnia Pracy (...) w R.) w ramach stażu z przygotowaniem do pracy na stanowisku blacharza samochodowego w (...) (...) w R.. Następnie z dniem 1 marca 1972 roku powierzono mu stanowisko blacharza samochodowego. Spółdzielnia zajmowała się naprawami samochodów. Wnioskodawca od początku zatrudnienia wykonywał czynności spawalnicze przy remontach samochodów marki N., Ż. i W.. Umiejętności spawalnicze nabył podczas praktycznej nauki zawodu blacharza, którą odbywał w (...) O. w K. w okresie od dnia 1 września 1969 roku do dnia 30 września 1971 roku. Jego praca polegała na spawaniu blachy samochodowej, wycinaniu części uszkodzonego lub skorodowanego elementu oraz wycinaniu nowych elementów z arkuszy blachy. Wszystkie powyższe czynności wykonywał przy pomocy palnika acetylenotlenowego, który służył zarówno do wycinania jak i spawania blachy. Sporadycznie do wycinania blachy używał także specjalnych nożyc. Pracował na hali zakładowej, w dodatkowym pomieszczeniu tzw. blaszaku bądź na zewnątrz zakładu. Pracował w systemie jednozmiannowym w godzinach od 7 do 15. W zakładzie zatrudnionych było ok. 6 blacharzy zajmujących się naprawą blacharską samochodów. Nie wykonywali prac lakierniczych i tapicerskich. W trakcie zatrudnienia, tj. od dnia 24 października 1973 roku do dnia 15 października 1975 roku wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową, po której z dniem 27 października 1975 roku został ponownie zatrudniony w Spółdzielni jako blacharz napraw pojazdów samochodowych, wykonując te same prace blacharsko-spawalnicze. Pracował do dnia 28 lutego 1979 roku. Następnie, z dniem 1 lipca 1979 roku wnioskodawca na podstawie kolejnej umowy o pracę, został ponownie zatrudniony w (...) Spółdzielni Pracy (...) w R. na stanowisku kierownika zakładu – blacharza napraw pojazdów samochodowych. Nie podlegał mu jednak żaden pracownik i sam wykonywał wszystkie czynności związane z naprawą blacharską samochodów. Zakład prowadził w L., podlegał jednak pod (...) w R., z którym rozliczał się na zasadzie ryczałtu. W tym charakterze pracował do końca 1979 roku, po czym z dniem 1 stycznia 1980 roku powierzono mu obowiązki blacharza karoseryjnego w zakładzie nr 19. Wówczas ponownie stale wykonywał czynności spawalnicze związane z naprawą blacharską samochodów, tj. wycinanie zniszczonych elementów, wycinanie nowych elementów z arkusza blachy, spawanie nowego elementu, za pomocą palnika acetylenotlenowego. Fachowe uprawnienia spawalnicze uzyskał w dniu 24 kwietnia 1989 roku, po ukończeniu indywidualnie organizowanego kursu. Pracę w zakładzie świadczył do dnia 30 września 1990 roku.

W okresie od dnia 1 października 1990 roku do dnia 8 czerwca 1994 roku S. K. był zatrudniony w Zakładzie (...) w R. na stanowisku blacharza samochodowego w pełnym wymiarze czasu pracy. Wówczas zajmował się naprawą blacharską samochodów marki F., wymieniając błotniki, dach, nadkola, które nie były mocowane na śruby. Wnioskodawca wycinał stary, uszkodzony element i na jego miejsce wspawywał nowy dopasowany kawałek blachy.

W dniu 9 czerwca 1994 roku wnioskodawca zawarł umowę o pracę z (...) w R. na czas nie określony. Został zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku blacharza-spawacza.

Sąd Okręgowy orzekł, że w oparciu o przepis art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wnioskodawca urodzony po dniu 31 grudnia 1948 roku mógłby uzyskać prawo do emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art.32 – czyli 60 roku życia, pod warunkiem osiągnięcia w dniu wejścia w życie ustawy 15 letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okresu składkowy i nieskładkowego wynoszącego 25 lat. Poza sporem w niniejszej sprawie pozostaje, że wnioskodawca w dniu roku osiągnął wiek emerytalny i udowodnił wymagany 25 – letni okres zatrudnienia oraz fakt, że nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Okolicznością sporną jest natomiast czy wykonywał prace w warunkach szczególnych wymienione w wykazie A w wymiarze co najmniej 15 lat i czy staż ten osiągnął przed dniem 1 stycznia 1999 roku.

W opraniu o zebrany materiał dowodowy Sąd Okręgowy stwierdził, że praca świadczona przez S. K. w (...) Spółdzielni Pracy (...) w R. od dnia 4 października 1971 roku do dnia 23 października 1973 roku, od dnia 27 października 1975 roku do dnia 28 lutego 1979 roku i od dnia 1 lipca 1979 roku do dnia 30 września 1990 roku na stanowiskach blacharza samochodowego, blacharza napraw pojazdów samochodowych, kierownika-blacharza napraw samochodowych i blacharza karoseryjnego, w Zakładzie (...) w R. od dnia 1 października 1990 roku do dnia 8 czerwca 1994 roku na stanowisku blacharza samochodowego wykonywana była stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. Do okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych należało również zaliczyć okres odbywania przez skarżącego zasadniczej służby wojskowej tj. od dnia 24 października 1973 roku do dnia 15 października 1975 roku. Wnioskodawca w powyższych okres zatrudnienia w w/wym. zakładach pracował przy naprawie karoserii samochodów. Były to pojazdy, które posiadały prostą konstrukcję blaszaną, zatem naprawa uszkodzonego mechanicznie, bądź skorodowanego elementu karoserii odbywało się poprzez wycięcie starego elementu i w jego miejsce zespawanie nowego. Skarżący przy swojej pracy posługiwał się palnikiem aetylenotlenowym, którym zarówno wycinał blachę jak i spawał. Charakter wykonywanej przez niego pracy w Spółdzielni (...) potwierdzili świadkowie K. G.– zatrudniony w R. w latach 1973-1989 jako spawacz-blacharz i Z. S. – zatrudniony w Spółdzielni (...) w R. w latach 1975-1990 jako spawacz-blacharz – współpracownicy wnioskodawcy w spornych okresach zatrudnienia, którzy zgodnie wskazali, że wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał w warunkach szczególnych wyłącznie prace spawalniczo-blacharskie. Na podstawie świadectwa pracy z dnia 9 czerwca 1994 roku jak również zeznań samego wnioskodawcy i świadka Z. S., który zatrudnił wnioskodawcę, Sąd uznał, że prace takie S. K. wykonywał również w Zakładzie (...), gdyż były to zakłady o tej samej specyfice, w których dokonywano tożsamyh napraw pojazdów samochodowych, a zatem można było ustalić charakter rzeczywiście wykonywanej przez skarżącego pracy, biorąc pod uwagę jego wykształcenie, doświadczenie zawodowe oraz posiadane zdolności spawalnicze. Sąd Okręgowy uznał, że mimo że uprawnienia spawalnicze wnioskodawca uzyskał dopiero w 1989 roku, to praktyczne umiejętności spawania posiadał od początku zatrudnienia w Spółdzielni (...), gdyż w latach 1969-1971 odbywał praktyczną naukę zawodu blacharza, podczas której zajmował się wycinaniem i spawaniem blach.

Wobec powyższego, w pełni uzasadnionym było także posiadanie przez wnioskodawcę angaży blacharza, bowiem był to jego wyuczony zawód i w rzeczywistości wykonywał prace blacharskie naprawiając karoserię samochodów, jednak przy ich wykonywaniu posługiwał się palnikiem gazowym. Niezależnie zatem od zajmowanego stanowiska, faktycznie wykonywał pracę w warunkach szczególnych.

Sąd nie zaliczył jako pracy wykonywanej w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od dnia 9 czerwca 1994 do dnia 31 grudnia 1998 roku w (...)w R., kiedy wnioskodawca zajmował stanowisko blacharza spawacza. Sąd nie prowadził w tym zakresie postępowania dowodowego, które było zbędne i prowadziłyby do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania. Wnioskodawca w odwołaniu nie wskazywał na ten okres jako zatrudnienia w warunkach szczególnych. Przyznał nawet w wyjaśnieniach że w czasie pracy w kolumnie sanitarnej do naprawy pojazdów używane były nie tylko palniki gazowe, ale również bardziej nowoczesne narzędzia tj. migomaty, nożyce elektryczne, szlifierki.

Sąd uznał, że S. K. w (...) Spółdzielni Pracy (...) w R., w Zakładzie (...) w R. pracował w warunkach szczególnych wykonując prace ujęte w wykazie A dziale XIV, pod poz. 12 tj. prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym.

W odniesieniu do okresu odbywania przez S. K. zasadniczej służby wojskowej tj. od dnia 24 października 1973 roku do dnia 15 października 1975 roku Sąd Okręgowy podniósł, że zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach, okresami składkowymi są między innymi okresy czynnej służby wojskowej w Wojsku Polskim lub okresy jej równorzędne albo okresy zastępczych form tej służby (pkt 4), co oznacza, że okres czynnej służby wojskowej (także służby zasadniczej) jest okresem składkowym, mimo że nie jest okresem podlegania ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowym z tytułu pozostawania w stosunku pracy w rozumieniu art. 29 ust. 3, jednakże (pod pewnymi warunkami) na mocy przepisów o powszechnym obowiązku obrony jest traktowany, jak okres ubezpieczenia (podlegania ubezpieczeniu) z tytułu pozostawania w stosunku pracy (zrównany z takim okresem). Warto powyższe uzupełnić o wskazanie, że okres zasadniczej służby wojskowej od 1 stycznia 1999 r. (data wejścia w życie ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) jest odrębnym od pracowniczego (art. 1 pkt 1 ustawy systemowej) tytułem obowiązkowego ubezpieczenia na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 11. Okres służby wojskowej nie jest więc okresem zatrudnienia w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniu społecznym, ale jest okresem ubezpieczenia - okresem składkowym uwzględnianym w stażu ubezpieczeniowym (vide: Uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 16 października 2013 r., sygn. II UZP 6/13). Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko zaprezentowane w wyrokach Sądu Najwyższego z 6 kwietnia 2006 r. III UK 5/06, OSNP 2007/7-8/108, z 25 lutego 2010 r. II UK 219/09, LEX nr 590248, z 12 kwietnia 2012 r. I UK 347/12, z 17 maja 2012 r. I UK 399/11, LEX nr 1211140 i z 4 grudnia 2013 r. II UK 217/13, LEX nr 1408683, zgodnie z którym okres zasadniczej służby wojskowej odbytej w czasie trwania stosunku pracy w szczególnych warunkach zalicza się do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym jeżeli pracownik w ustawowym terminie (30 dni) zgłosił swój powrót do tego zatrudnienia. Stanowisko Sądu Najwyższego odnośnie do zaliczania okresu służby wojskowej jako okresu pracy w warunkach szczególnych jest ugruntowane i ostatecznie potwierdzone w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z 16 października 2013 r. II UZP 6/13, Biul. SN 2013/10/24, w której stwierdzono, że czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 r.) zalicza się - na warunkach wynikających z tego przepisu - do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 184 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.). Z przepisów tych wynika zasada, że pracownikowi, który we wskazanym terminie po zakończeniu służby wojskowej podjął pracę u pracodawcy, u którego był zatrudniony w chwili powołania do tej służby, okres służby podlegał wliczeniu do okresu zatrudnienia w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Praca świadczona przez skarżącego w (...) Spółdzielni Pracy (...) w R., zarówno przed służbą wojskową jak i po jej odbyciu, była wykonywana w warunkach szczególnych, zatem S. K. spełnia przesłanki, ażeby okres zasadniczej służby wojskowej został mu wliczony do okresu pracy w warunkach szczególnych.

W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawca w okresach od dnia 4 października 1971 roku do dnia 23 października 1973 roku (2 lata i 19 dni), od dnia 27 października 1975 roku do dnia 28 lutego 1979 roku (3 lata, 4 miesiące i 1 dzień) i od dnia 1 lipca 1979 roku do dnia 30 września 1990 roku (11 lat i 3 miesiące) w (...) Spółdzielni Pracy (...) w R., od dnia 1 października 1990 roku do dnia 8 czerwca 1994 roku (3 lata, 8 miesięcy i 8 dni) w Zakładzie

(...) w R. pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. Do okresu pracy w warunkach szczególnych, Sąd uwzględnił także okres odbywania przez skarżącego zasadniczej służby wojskowej od dnia 24 października 1973 roku do dnia 15 października 1975 roku (rok, 11 miesięcy i 21 dni). Spełnione więc zostały przesłanki określone w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W myśl art. 129 ust. 1 ustawy dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Wniosek w przedmiotowej sprawie wpłynął do organu rentowego 7 maja 2014 roku, a wiek 60 lat wnioskodawca osiągnął w dniu(...) i od tego dnia przysługuje prawo do emerytury.

Od tego wyroku apelację wniósł organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucał:

- naruszenie przepisów prawa materialnego art.184 w związku z art.32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 2 ust.1 i § 4 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, nr 8,poz. 43 z późn. zm.);
- naruszenie prawa procesowego poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów;
- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału odwodowego poprzez przyjęcie, że wnioskodawca spełnił warunek udowodnienia 15 lat pracy w warunkach szczególnych, w konsekwencji przyznanie prawa do emerytury w obniżonym wieku.

Wnosił o zmianę wyroku i oddalenie odwołania ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu apelacji skarżący dowodził, że Sąd Okręgowy bezzasadnie uznał za pracę w warunkach szczególnych pracę spawacza podczas, gdy wnioskodawca nabył uprawnienia spawacza dopiero od 24 kwietnia 1989 roku a ponadto nie zgadzał się z przyjęciem przez Sąd, że będąc kierownikiem punktu napraw blacharskich również wykonywał pracę w warunkach szczególnych w pełnym wymiarze czasu pracy.

W trakcie postępowania apelacyjnego wnioskodawca S. K. zmarł, a wezwani do udziału w sprawie jego następcy prawni – żona M. K. oraz dzieci K. K. (1) i K. K. (2) wnosili o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny nie stwierdza zarzucanego w apelacji naruszenia przepisów art.184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity - Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227), ani też przepisów §2 i §4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Przepisy te znajdują zastosowanie w ustalonym stanie faktycznym i na ich podstawie słusznie Sąd Okręgowy przyjął, że wnioskodawca spełnił wymagane warunki do nabycia emerytury w niższym wieku emerytalnym.

Okoliczności te Sąd ustalił w oparciu o zebrany w toku postępowania materiał dowodowy, w tym również o dokumenty z akt osobowych wnioskodawcy oraz zeznania świadków, którzy w sposób stanowczy i przekonywujący potwierdzili, że w czasie zatrudnienia w (...) Spółdzielni Pracy (...) w R. oraz w Zakładzie (...) w R. wnioskodawca wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy pracę w szczególnych warunkach - prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym atomowodorowym, co odpowiada pracom opisanym w wykazie A, dziale XIV, poz. 12 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Sąd Okręgowy wnikliwie zgromadził materiał dowodowy i przeanalizował

dokładnie każdą okoliczność podnoszoną przez wnioskodawcę w odwołaniu a organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie.

Wbrew zarzutom apelacji Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i ocenił materiał dowodowy zgodnie z zasadami proceduralnymi, nie przekraczając granic określonych w art.233 § 1 KPC. W uzasadnieniu wyroku Sąd odniósł się do wszystkich kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i ocenił zasadność odwołania na podstawie powołanych przepisów z przytoczeniem ich treści i poglądów Sądu Najwyższego, przy czym ustosunkował się również do argumentacji organu rentowego zawartej w zaskarżonej decyzji i odpowiedzi na odwołanie.

Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i wnioski prawnicze zawarte w motywach zaskarżonego wyroku. W tej sytuacji nie zachodzi potrzeba ich powtórzenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1997 roku II UKN 61/97 – OSNAPiUS 1998/3/104, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 roku I PKN 339/98 – OSNAPiUS 1998/24/776). Podnieść należy dodatkowo, że skarżący argumentami przytoczonymi w apelacji w żaden sposób nie podważył zasadności stanowiska Sądu pierwszej instancji. Apelacja zawiera bowiem jedynie własną ocenę faktów odmienną od przyjętej przez Sąd Okręgowy, co więcej stanowisko organu rentowego nie znajduje żadnych podstaw w zebranych materiałach dowodowych. W toku postępowania organ rentowy nie zgłaszał żadnych wniosków dowodowych a udział jego pełnomocnika w postępowaniu ograniczał się do przedstawienia stanowiska strony o oddalenie odwołania.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok w pełni odpowiada przepisom prawa, dlatego apelacja nie może być uwzględniona.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art.385 KPC orzekł, jak w sentencji.